

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Όπου ο γιάλος απλώνει
ολογάλανη αγκυλιά
και την άμμουδια χρυσώνει

Κολυμβούν χρυσά ψαράκια
σ' τα ρηχά νερά, κ' εκεί
κυνηγούν τα παγουράκια

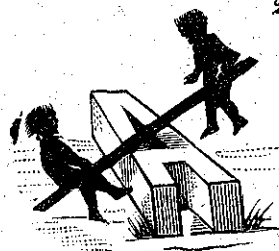
Έγια-μόλα! φέρνει πάλι
ή βαρκούλα τον ψαρά,
πού έτοιμάζεται να βγάλη

Νά! ο φίλος βασιλεύει
και μαγεύεται ή καρδιά
και θαρρείς πως μάς γυρεύει

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΑΝΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

27 Σεπτεμβρίου.

ΛΑΣΚΑ!

Όνομα σχεδόν άγνωστον
έως τώρα εις τον πολύν κόσμον,
άλλα γνωστότατον εις τους άνα-

Τότε επεσκέφθησαν και την Άλάσκαν,
και γνωρίζουν ότι εινε μεγάλη και
παγωμένη χώρα, εις το άκρον της Βο-

Σήμερον το όνομα της Άλάσκα άνη-

χει εις τα πέρατα του κόσμου. Έκει, εις
την Άλάσκαν, τρέχουν τώρα από όλα τα
σημεία άνθρωποι άφηρούντες τους κινδύ-

Διότι εσχάτως εις την Άλάσκαν άνεκαλύφθησαν
πλουσιώτατα μεταλλεία χρυσοῦ. Κ λ ο ν δ ά ύ κ
ονομάζεται το μέρος, όπου ή κοιτή και αι όχθαι πολ-

Και όμως εινε ο δυσκολότερος όλων!
Το ταξείδιον εινε μακρόν και κοπιωδέ-

Άλλα και άφ' ου φθάση κανεις εκεί,
δέν ήσυχάζει διόλου. Αι κακούχιαί εξα-

Ούτω διαιτώμενος θα εργάζεται επιπό-

Και όμως πολλοί, πλειστον άνθρωποι,
και Άμερικανοί και Εύρωπαιοί, έσπευ-

Εινε άρά γε εύγενές το αίσθημα, το
όποιον άγει προς τους κινδύνους τους
άνθρώπους τούτους; Πιθανόν. Διατί να

Εινε άρά γε εύγενές το αίσθημα, το
όποιον άγει προς τους κινδύνους τους
άνθρώπους τούτους; Πιθανόν. Διατί να

έπιστρέφων εκ της Άλάσκας πλούσιος,
εινε ήρωας και ζώσα απόδειξις του ότι
«τα καλά κόποις κτώνται.»

28 Σεπτεμβρίου.

Η πρώτη θεατρική παράστασις, ή
πρώτη δημοσία διασκεδασις μετά την
συμφοράν της πατρίδος. . . Ο πόλε-

«Ω, τί μελαγχολική παράστασις, τί
λυπηρά διασκεδασις! . . Η είσοδος
του θεάτρου Τσόχα, φωτισμένη και συ-

Κάμνει ψύχος. Οι θεαταί εινε άραιό-

Αύθμερον.

—Μαμά, τί θα 'πῃ «οί χρυσοθήραι
της Άλάσκας» που έλεγε το πρωί ο
μπαμπάς; έρωτά ο μικρός Άλέκος.

—Νά, οι άνθρωποι που πηγαίνουν
εις την Άλάσκαν και κυνηγούν το χρυ-

Ο πλούσιος εινε εύτυχής όχι δια τα
χρήματα που έχει, αλλά δια τα καλά
που ήμπορεί να κάμνη.

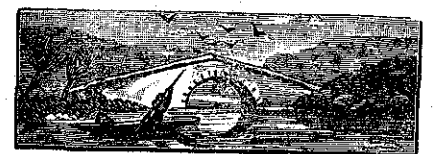
Φ.

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

«Σ αυτόν τον κόσμο οι πολλοί
νομίζουν για στολίδι
του πλούτου την χρυσή στολή

Μά μόνο την καλή καρδιά
—στολίδι που αιώνια
σκορπᾷ ούράνιαν εύωδιά.—
δέν την χαλούν τα χρόνια!

X. ΣΧΙΜΦΛΕ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 317).

—Γλάρος θα εινε, χωρίς άλλο! εί-
πεν ο Άνθιμος. Μπα τον άφιλότιμο!
Έμυρίσθηκε από τώρα τα πτώματά μας,

—Πράγματι, να θρέψη κανεις με το
πτώμά του τα θαλασσοπούλια,—έσπευσε
να ειπή, δια ναπομακρύνη ει δυνάτην

—Όμως τί;» διεκοψεν ο άγριος και
πειναλέος πλοίαρχος, του όποιου έσπιν-
θήριζαν οι όφθαλμοί, οι δε μακροί όδόν-

«Καλέ που γλάρος! αυτό εινε άλλου
είδους πουλί, πολύ παράξενον!» ειπεν ο
Ίωάννης Μαντζουράνας.

Ο Μάες το ενύταξεν απλώς χωρίς
να προσφέρη λέξιν. Έξαιρνης όμως,
συγκεντρώσας το όξύ του βλέμμα προς

—Πίσω μου σ' έχω, Σατανά! Καλέ
αυτό εινε αερόστατον!
—Άερόστατον; ειπεν ο Ίωάννης.
Για καλό μας θα εινε! Σάν να άρχισα

—Πηφ! έκαμε περιφρονητικώς ο Όλ-
λανδός. «Αν ήταν βάρκα, μάλιστα. Μά
αερόστατον, τί θα μας κάμη;

—Όποιος πεινά καρβέλια όνειρεύε-
ται, ειπε μελαγχολικώς ο Άνθιμος
Μάες. Φαντάσου ότι τώρα να, μου φαίνεται

άληθινήν. Να τί θα 'πῃ να έχης ντε
λίριολ!» Και ο πλοίαρχος περιλυτος
έστρεψε την ράχην προς την σκληράν έ-

Και όμως όχι! Το μάτι του θαλασ-
σινού δέν ήπατάτο εις τοιοῦτον βαθμόν...
Το αερόστατον, το όποιον κατήρχετο ό-

Πολύ παράξενον
αερόστατον! και πολ-
λύ πλέον παράξενον
άκόμη το να
εύρίσκεται άνωθεν

—Νά ή σωτηρία μας! ή σωτηρία μας!
—Ά, ή σωτηρία μας/ τώρα; έ, κα-
πετάν-Μάες; και όταν σου το έλεγα εγώ;

Και το αερόστατον κατέρχεται, κατέρ-
χεται... «Ηδη έπλησίασε πολύ...
ο όφθαλμός βλέπει εύκρινώς τα πάντα,

Και όμως τώρα ακριβώς δέν πιστεύει
τους όφθαλμούς του ο Ίωάννης. Έγνώ-
ρισε τον αεροναύτην... εινε ο άδελ-

Καθώς έπερνούσα δια να υπάγω από την
Όλλανδιαν εις την Ίουτλάνδην, μου
έπεσαν πλησίον του Δόγγερ-Μπάγκ,

—Εύκολώτατα, καθώς βλέπετε! Και
τώρα να, στέπ! έσταμάτησα! Για να ι-

Ο πλοίαρχος Μάες εξεπλάγη τόσο

— Πέτρε; ! είσαι σύ, Πέτρε;
— Ναι, εγώ είμαι. Και σύ; Είσαι σύ;
— Ναι, δυστυχώς, κ' εγώ είμαι εγώ.
— Λοιπόν καλημέρα σου. Τί κάνεις;
— Νά, τον κακό μου τον καιρό.

Και σύ;
— Καλά, εύχαριστώ, άδελφέ. . . Τι
συνάντησις! τί έκπληξις! τί τύχη μιά
φορά!

— Έτσι α'; Μ' από πού διάβολο έρ-
χσαι; πού διάβολο πηγαίνεις;
— Ούτε από το διάβολο, ούτε στο

διάβολο, αγαπητέ
μου. Άπλούστατα,
έφεύρηκα έν αερό-
στατον νέον, προο-
δευτικόν, τελειοποι-
ημένον, με πηδά-

— Κ' εγώ αυτό
θέλω, αλλά φθάνει
να εύρωμεν τρόπον.
Εεύρεις, αλήθεια,
ότι εύρηκα τα γάν-

— Στην κοιλία
μιάς μουρούνας; . .
Ά, μόνον μυθιστο-
ριογράφος θα ήτο
ικανός να το φαν-

Και ο Πέτρος
ήρχισε τους διαφό-
ρους χειρισμούς, σύ-
ρων σχοινία, κινών
τροχαλέας, συστέλ-

Καθώς έπερνούσα δια να υπάγω από την
Όλλανδιαν εις την Ίουτλάνδην, μου
έπεσαν πλησίον του Δόγγερ-Μπάγκ,

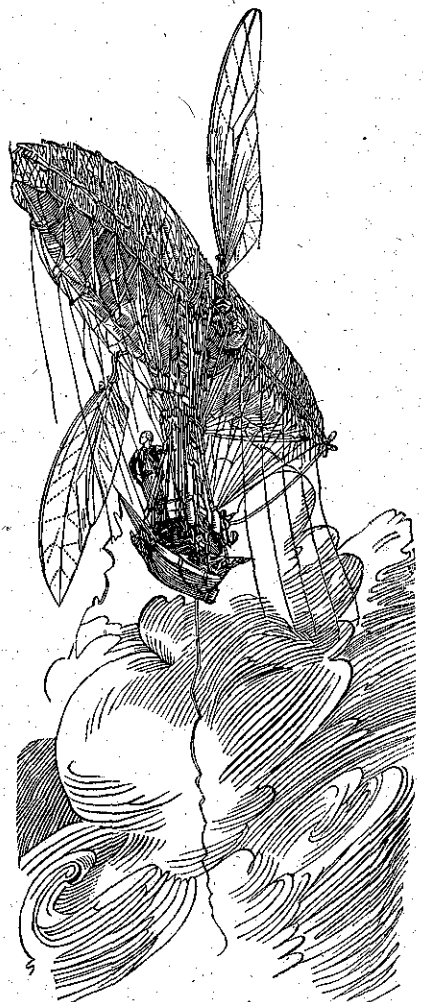
Και το αερόστατον κατέρχεται, κατέρ-
χεται... «Ηδη έπλησίασε πολύ...
ο όφθαλμός βλέπει εύκρινώς τα πάντα,

Και όμως τώρα ακριβώς δέν πιστεύει
τους όφθαλμούς του ο Ίωάννης. Έγνώ-
ρισε τον αεροναύτην... εινε ο άδελ-

Καθώς έπερνούσα δια να υπάγω από την
Όλλανδιαν εις την Ίουτλάνδην, μου
έπεσαν πλησίον του Δόγγερ-Μπάγκ,

— Εύκολώτατα, καθώς βλέπετε! Και
τώρα να, στέπ! έσταμάτησα! Για να ι-

Ο πλοίαρχος Μάες εξεπλάγη τόσο

«Και το αερόστατον κατέρχεται, κατέρχεται...»
(Σελ. 325, στήλ. β'.)

